

РЕШЕНИЕ

№ 2375

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110206963 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на *** против Наказателно постановление № 7218000158/28.01.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с твърдения за процесуални нарушения (несъответствие между АУАН и НП; липса на място на нарушението; непрецизно описание на имотите; неясно описание; невръчен АУАН) и за маловажност на случая. Моли за отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, изпраща представител. Намира възраженията за несъстоятелни, а жалбата – за неоснователна. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия й суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект. Разгледана по същество, същата е и основателна.

При дължимата служебна проверка, извършена от настоящия съдебен състав, на

основание чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, настоящият съдебен състав констатира допуснати процесуални нарушения, които са от категорията на съществените и които не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на административнонаказателното производство.

На първо място, коректно се отбелязва, че между АУАН и НП съществено несъответствие, касателно инкриминирания срок на ползване: докато в АУАН той е цитиран, като двугодишен, в наказателното постановление се твърди – той да е продължил три години. Цитираното противоречие следва да бъде квалифицирано, доколкото именно с изтичането на срока контролните органи са обвързали началото на срока за подаване на процесната декларация.

Налице е и несъответствие между АУАН и НП, касателно цифровата квалификация на процесния пропуск: в АУАН като такава се сочи чл. 14, ал. 5 ЗМДТ, а в НП – чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ. В принципен план, административнонаказателното производство започва със съставяне на АУАН – от този момент възниква правото на защита (с възможността за подаване на възражение в 3-дневен срок). В този смисъл и АУАН следва да отговаря на минималните стандарти, позволяващи организирането на адекватна защита. В светлината на настоящия случай, цифровата квалификация в АУАН е и неprecизна, доколкото ал. 5 не съдържа самостоятелен срок за изпълнение на задължението, а препраща към ал. 1. Липсата на подобна препратка в цифровата квалификация, обаче, дава всички основания за критика към начина на изготвяне на АУАН.

На следващо място, основателно се прави критичен прочит и на съответствието между словесна и цифрова формулировка на административнообвинителната теза в атакуваното наказателно постановление. В цифров план, инкриминира се нарушение на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ (задължение за подаване на декларация при преустройство и при промяна на предназначението на съществуваща сграда или на самостоятелен обект в сграда, както и при промяна на друго обстоятелство, което има значение за определяне на данъка). Едновременно с това, обаче, бездействието на дружеството-жалбоподател се обвързва с изтичане на срок на ползване – обстоятелство, съответстващо на хипотезата на чл. 14, ал. 4 ЗМДТ (задължение за подаване на информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, в случаите на новопостроен или придобит по друг начин имот или ограничено вещно право на ползване).

Коректно се сочи от жалбоподателя и обстоятелството, че инкриминираната от контролните органи разпоредба на чл. 14, ал. 5 ЗМДТ поставя кумулативно условие – инкриминираната промяна в обстоятелствата да има значение за определяне на данъка. Липсата на изложени съображения в цитираната насока не позволява описанието на процесния пропуск да бъде квалифицирано като пълно, респективно – явява се поредно, самостоятелно отменително основание.

Цитираното от актосъставителя изпращане на АУАН по пощата също не попада в *numerus clausus* хипотезите на чл. 43, ал. 4 ЗАНН, поради което и цитираният от жалбоподателя порок следва да бъде приет за наличен.

За пълнота на изложението, част от изложените възражения са неоснователни. Действително, в чисто формален план, в АУАН и НП не се съдържа изрично посочване на мястото на нарушението. Същевременно, обаче, изрично се сочи компетентната районна администрация на Столична община (обслужваща столичния град - София), поради което и възражение в тази насока трудно би могло да бъде споделено. Същевременно, процесните имоти са посочени със своите идентификатори от КАИС (Кадастрално-административна информационна система) при АГКК както в наличния по преписката нотариален акт, така и в подадените от самия жалбоподател данъчни декларации, поради което и възражението за липса на яснота по индивидуализацията е, меко казано, неуместно.

Всичко изложено налага извод за опороченост на производството, което обстоятелство налага отмяна на атакуваното наказателно постановление, без да се обсъждат възраженията за маловажност на случая. С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция, в тежест на въззиваемата страна би следвало да се присъдят направените от жалбоподателя

разноски. Поради липса на претенция в цитираната насока, обаче, произнасяне не се дължи.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 7218000158/28.01.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 ЗМДТ, на *** била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____